

Sygn. akt III AUa 429/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Dorota Goss-Kokot (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Borkiewicz SSA Katarzyna Wołoszczak
Protokolant:	inspektor ds. biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2012 r. w Poznaniu

sprawy z odwołania **Szpitala Wojewódzkiego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej im. K. M. w Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

przy udziale zainteresowanych: I. B. (1), E. B. (1), A. B. (1), K. B. (1), K. B. (2), T. B., S. B., A. B. (2), G. B. (1), A. B. (3), D. B. (1), B. B. (1), D. B. (2), A. B. (4), J. B., A. B. (5), I. B. (2), M. B. (1), K. S., W. B. (1), A. B. (6), R. B. (1), R. B. (2), I. B. (3), B. B. (2), M. A. (1), A. A. (1), E. A. (1), E. A. (2), U. A., D. A., R. A. (1), R. A. (2), E. A. (3), E. A. (4), E. A. (5), M. O., A. A. (2), M. A. (2), E. P., W. B. (2), M. B. (2), I. B. (4), D. R., K. R., G. B. (2), A. B. (6), M. B. (3), A. B. (7), E. B. (2)

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

z dnia 31 stycznia 2012 r. sygn. akt IV U 738/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz Szpitala Wojewódzkiego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej im. K. M. w Z. kwotę 6000 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Decyzjami z 15 lutego 2011 roku o numerach:

(...) dot. I. B. (1),

(...) dot. E. B. (1),

(...) dot. A. B. (1),

(...) dot. K. B. (1),

(...) dot. K. B. (2),

(...) dot. T. B.,

(...) dot. S. B.,

(...) dot. A. B. (2),

(...) dot. G. B. (1),

(...) dot. A. B. (3),

(...) dot. D. B. (1),

(...) dot. B. B. (1),

(...) dot. D. B. (2),

(...) dot. A. B. (4),

(...) dot. J. B.,

(...) dot. A. B. (5),

(...) dot. I. B. (2),

(...) dot. M. B. (1),

(...) dot. K. S.,

(...) dot. W. B. (1),

(...) dot. A. B. (6),

(...) dot. R. B. (1),

(...) dot. R. B. (2),

(...) dot. I. B. (3),

(...) dot. B. B. (2),

(...)

dot. M. A. (1),

dot. A. A. (1),

dot. E. A. (1),

dot. E. A. (2),

dot. U. A.,
dot. D. A.,
dot. R. A. (1),
dot. R. A. (2),
dot. E. A. (3),
dot. E. A. (4),
dot. E. A. (5),
dot. M. O.,
dot. A. A. (2),
dot. M. A. (2),
dot. E. P.,
dot. W. B. (2),
dot. M. B. (2),
dot. I. B. (4),
dot. D. R.,
dot. K. R.,
dot. G. B. (2),
dot. A. B.,
dot. M. B. (3),
dot. A. B. (7),
dot. E. B. (2),

organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1 i 2 i art. 21 ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 205, póź. 1585), art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996r., Nr 70, póź. 335 ze zm.) i art. 81 ust. 1 i 6 ustawy z 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2008r. Nr 164, póź. 1027 ze zm.) oraz art. 104 ust. 1 i 3 ustawy z 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (tekst jednolity: Dz. U. z 2008r. Nr 69, póź. 415 ze zm.), stwierdził, że przychód wynikający z przyznanych świadczeń świątecznych wypłacony przez płatnika składek Szpital Wojewódzki Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Z. pracownikom: I. B. (1), E. B. (1), A. B. (1), K. B. (1), K. B. (2), T. B., S. B., A. B. (2), G. B. (1), A. B. (3), D. B. (1), B. B. (1), D. B. (2), A. B. (4), J. B., A. B. (5), I. B. (2), M. B. (1), K. S., W. B. (3), A. B. (6), R. B. (1), R. B. (2), I. B. (3), B. B. (2), M. A. (1), A. A. (1), E. A. (1), E. A. (2), U. A., D. A., R. A. (1), R. A. (2), E. A. (3), E. A. (4), E. A. (5), M. O., A. A. (2), M. A. (2), E. P., W. B. (2), M. B. (2), I. B. (4), D. R., K. R., G. B. (2), A. B., M. B. (3), A. B. (7) i E. B. (2) w listopadzie 2009

roku i o wartościach szczegółowo wymienionych w poszczególnych decyzjach, stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

W uzasadnieniach decyzji podano, że płatnik składek w listopadzie 2009 z Zakładowego Funduszu Socjalnego dokonał wypłaty nazwanej świadczeniem świątecznym dla swoich pracowników, bez ustalenia sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej każdego konkretnego pracownika.

Odwołujący - płatnik składek Szpital Wojewódzki Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Z. w odwołaniach do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze wniósł o zmianę zaskarżonych decyzji, poprzez ich uchylenie, a w konsekwencji o nie przyjęcie zawartego w nich stwierdzenia, że przychód wynikający z przyznanego świadczenia świątecznego pracownikom - zainteresowanym objętym zaskarżonymi decyzjami - za listopad 2009 roku stanowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe zgodnie z przepisem art. 18 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Zarządzeniem z 20 października 2011 roku Sąd połączył do wspólnego prowadzenia i rozpoznania sprawy IV U. 738/11, IV U. 739/11, IV U. 740/11, IV U.741/11, IV U. 742/11, IV U. 743/11, IV U. 744/11, IV U. 745/11, IV U. 746/11, IV U. 747/11, IV U. 748/11, IV U. 749/11, IV U. 750/11, IV U. 751/11, IV U. 752/11, IV U. 753/11, IV U. 754/11, IV U. 755/11, IV U. 756/11, IV U. 757/11, IV U. 758/11, IV U. 759/11, IV U. 760/11, IV U. 761/11, IV U. 762/11, IV U. 763/11, IV U. 764/11, IV U. 765/11, IV U. 766/11, IV U. 767/11, IV U. 768/11, IV U. 769/11, IV U. 770/11, IV U. 771/11, IV U. 772/11, IV U. 773/11, IV U. 774/11, IV U. 775/11, IV U. 776/11, IV U. 777/11, IV U. 778/11, IV U. 779/11, IV U. 780/11, IV U. 781/11, IV U. 782/11, IV U. 783/11, IV U. 784/11, IV U. 785/11, IV U. 786/11 i IV U. 787/11, pod sygnaturą IV U. 738/11.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze, wyrokiem z 31 stycznia 2012 roku, w sprawie IV U. 738/11, zmienił zaskarżone decyzje z 15 lutego 2011 roku, stwierdzając, iż przychód wynikający z przyznaných świadczeń świątecznych wypłaconych przez płatnika składek Szpital Wojewódzki Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Z., pracownikom – zainteresowanym: I. B. (1), E. B. (1), A. B. (1), K. B. (1), K. B. (2), T. B., S. B., A. B. (2), G. B. (1), A. B. (3), D. B. (1), B. B. (1), D. B. (2), A. B. (4), J. B., A. B. (5), I. B. (2), M. B. (1), K. S., W. B. (3), A. B. (6), R. B. (1), R. B. (2), I. B. (3), B. B. (2), M. A. (1), A. A. (1), E. A. (1), E. A. (2), U. A., D. A., R. A. (1), R. A. (2), E. A. (3), E. A. (4), E. A. (5), M. O., A. A. (2), M. A. (2), E. P., W. B. (2), M. B. (2), I. B. (4), D. R., K. R., G. B. (2), A. B., M. B. (3), A. B. (7) i E. B. (2) za okresy i w kwotach szczegółowo wskazanych w poszczególnych decyzjach, nie stanowi podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący płatnik składek Szpital Wojewódzki w Z. w listopadzie 2009 roku dokonał na rzecz pracowników Szpitala wypłat pieniężnych nazwanych „świadczeniami świątecznymi”.

Od 11 maja 2001 roku u płatnika składek obowiązuje Regulamin gospodarowania środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych utworzony na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych w uzgodnieniu z Zakładowymi Organizacjami Związkowymi działającymi przy Szpitalu Wojewódzkim w Z..

Zarządzeniem Nr (...) z 15 listopada 2007 roku Dyrektora Szpitala Wojewódzkiego w Z. wprowadzony został do Regulaminu gospodarowania środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych Protokół dodatkowy Nr 6.

Protokół dodatkowy sporządzony pomiędzy Dyrektorem Szpitala i Głównym Księgowym jako pracodawcą a Komisją Zakładową (...) Zarządem Terenowym (...) Związku Zawodowego Lekarzy, (...) Związkiem Zawodowym (...), Zakładową Organizacją Związkową, Związkiem Zawodowym (...), (...) Związkiem Zawodowym Techników Medycznych (...), Zakładową Organizacją Związkową Związku Zawodowego (...) - jako Zakładowymi Organizacjami Związkowymi, wprowadził zmiany do Regulaminu stanowiąc w § 7 ust. 1 pkt 9, iż środki Funduszu mogą być przeznaczone na zakupy okolicznościowych upominków, bonów towarowych oraz świąteczne świadczenia pieniężne.

Przewodniczący Organizacji (...) zdecydowali, że zgodnie z wolą pracowników szpitala, nie będą oni składać indywidualnych wniosków o przyznanie świadczenia świątecznego z okazji Świąt Bożego Narodzenia. Do wypłaty świadczeń świątecznych pracownicy nie składali oświadczeń o sytuacji majątkowej i rodzinnej.

Świadczenia pieniężne - świąteczne dla pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy ustalono biorąc pod uwagę średnie miesięczne wynagrodzenie brutto osiągnięte w Szpitalu z ostatnich trzech miesięcy przed wypłatą świadczenia według określonych kryteriów:

- do 3.200 zł. – 450 zł. świadczenia świątecznego,
- powyżej 3.200 zł. do 4.000 zł. – 430 zł. świadczenia świątecznego,
- powyżej 4.000 zł. – 400zł. świadczenia świątecznego.

Pracownikom zatrudnionym w niepełnym wymiarze czasu pracy przysługują kwoty dofinansowania proporcjonalnie do wymiaru zatrudnienia. Pracodawca dyrektor szpitala, odwołujący W. T. zatwierdził propozycję wypłaty świadczeń świątecznych. Pracownicy szpitala nie wnosili żadnych zastrzeżeń co do sposobu przyznania świadczenia świątecznego.

Ubezpieczeni otrzymali z funduszu socjalnego świadczenia świąteczne wymienione w zaskarżonych decyzjach.

Płatnik składek nie zaliczył ich do przychodów stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

Organ rentowy przeprowadził od 25 maja do 28 czerwca 2010 roku u płatnika składek kontrolę m.in. w zakresie prawidłowości obliczenia i opłacania składek na ubezpieczenia społeczne.

Apelację od całości wyroku wniósł organ rentowy.

Zakład podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w zw. z art. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, poprzez ich błędną wykładnię a to przez przyjęcie, że wypłacone pracownikom świadczenia mogą być traktowane jako działalność socjalna, w rozumieniu ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych i ich wypłaty nie naruszają zasady określonej w art.8 ust. 1 i ust. 2,tj. zasady przyznawania ulgowych świadczeń i dopłat pomimo niezastosowania kryteriów socjalnych, a w konsekwencji przyjęcie, że świadczenia te jako przychód wypłacany pracownikom nie stanowią podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Wobec powyższego apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołań w całości, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze, oraz o zasądzenie od odwołującego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie właściwe są przepisy ustawy z 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, w szczególności art. 6 ust. 1 pkt 1, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami., natomiast w oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 4 i art. 12 ust. 1 w zw. z art. 13 pkt 2 ustawy ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje

się przepisy dotyczące zlecenia oraz z osobami z nimi współpracującymi, od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy.

Stosownie do art. 18 ust. 1 cyt. ustawy podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe stanowi, przychód, o którym mowa w jej art. 4 pkt 9 tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia m.in. w ramach stosunku pracy. Uregulowanie stosuje się również, na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy o sus, w zakresie ubezpieczeń emerytalnych i rentowych w stosunku do zleceniobiorców jeżeli w umowie zlecenia albo innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie.

Artykuł 12 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych stanowi, iż przychodem ze stosunku pracy są wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężna świadczeń w naturze, bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródła finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności: wynagrodzenia zasadnicze, wynagrodzenia za godziny nadliczbowe, różnego rodzaju dodatki, nagrody, ekwiwalenty za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona, a ponadto świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika, jak również wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

O tym m.in. jakie przychody nie stanowią podstawy wymiaru składek stanowi Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, w szczególności w jego § 2 ust. 1 pkt 19 wskazano, że podstawy wymiaru składek nie stanowią świadczenia finansowane ze środków przeznaczonych na cele socjalne w ramach zakładowego funduszu świadczeń socjalnych.

Zasady tworzenia zakładowego funduszu świadczeń socjalnych określa ustawa z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych; w myśl art. 2 ust. 1 ustawy działalnością socjalną są usługi świadczone przez pracodawcę na rzecz różnych form wypoczynku, działalność kulturalno-oświatową sportowo-rekreacyjną udzielanie pomocy materialno-rzeczowej lub finansowej, a także zwrotnej lub bezzwrotnej pomocy na cele mieszkaniowe na warunkach określonych ustawą (art. 2 ust. 1 ustawy o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych).

Przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej (art. 8 ust. 1).

Na wstępie podkreślić należało, iż stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy nie był kwestionowany przez apelującego i z uwagi na to oraz na brak uchybień w tym zakresie, które Sąd II instancji winien uwzględnić z urzędu, ustalenia te są podstawą rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego.

Skarżący Zakład Ubezpieczeń Społecznych zakwestionował natomiast uznanie przez Sąd I instancji, iż zróżnicowanie przez płatnika składek wysokości świadczenia świątecznego od średniego dochodu uzyskiwanego przez uprawnionego w okresie trzech miesięcy, stanowiło stosowanie kryterium socjalnego przy rozdziale środków z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych. Zdaniem organu taka praktyka nie stanowiła nawet uwzględnienia sytuacji materialnej osoby uprawnionej, albowiem dochód z tytułu zatrudnienia u danego pracodawcy nie stanowi o sytuacji majątkowej pracownika.

Stanowisko apelującego nie zasługiwało w ocenie Sądu II instancji na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeanalizował kolejno wszystkie przesłanki niezbędne do uznania, że przedmiotowe świadczenia wypłacone pracownikom przez Szpital Wojewódzki Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Z. spełniają warunki do wyłączenia ich z podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe.

Trafnie Sąd Okręgowy uznał, iż świadczenia te sfinansowane zostały z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i mieszczą się w pojęciu działalności socjalnej pracodawcy.

Ostatecznie spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do sposobu wydatkowania środków przez płatnika.

Podkreślenia wymagało, iż przepisy ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych ani rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, nie wskazują sposobu pozyskiwania od uprawnionych do korzystania z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych informacji o ich sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej. Niewątpliwie częściowe informacje o stanie rodzinnym będą wynikać z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych pracownika czy w zgłoszeniach do ubezpieczenia społecznego. W pozostałym zakresie właściwym sposobem zdobycia informacji o sytuacji osób uprawnionych mogą być ich oświadczenia składane w dowolnej formie.

Słusznie Sąd I instancji wskazał, iż wykonaniem ustawowego obowiązku zróżnicowania prawa do świadczenia, nie musi być posłużenie się kryterium dochodu na osobę w rodzinie. Oprócz tego kryterium mogą być stosowane jeszcze inne dodatkowe elementy oceny sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej, np. posiadane zasoby i oszczędności, wygrane w grach losowych, otrzymane darowizny, posiadany majątek, styl życia i wydatki, koszty leczenia, rehabilitacji, koszty utrzymania, trwonienie dochodów na używki i hazard, niepełnosprawność i konieczność poddania się zabiegom, koszty leczenia. Każda próba ograniczenia i tworzenia jedynie słusznego katalogu kryteriów oceny sytuacji osoby uprawnionej do świadczenia z oczywistych względów będzie zawsze niekompletna i pewnych okoliczności nie będzie uwzględniać. Nie jest natomiast tak, jak przyjął organ rentowy, że to wysokość dochodu na osobę w rodzinie decyduje i przesądza o sytuacji osoby pobierającej świadczenie świadczone.

Ponadto niekwestionowaną i istotną okolicznością w niniejszej sprawie jest fakt, iż przedmiotowe świadczenia były zróżnicowane. Jak podkreślali przesłuchani przed Sądem Okręgowym świadkowie - przedstawiciele działających u płatnika związków zawodowych, biorący udział w ustalaniu regulaminu zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, pomoc świadczona miała być skierowana głównie do osób o najniższych dochodach. Po ustaleniu grupy uprawnionych do świadczenia o najniższych dochodach, określono należną im kwotę tytułem świadczenia świadczonego, a następnie kwoty dla kolejnych grup uprawnionych, w zależności od dochodu.

Powyższe świadczy w ocenie Sądu Apelacyjnego o realizacji przez odwołujący szpital zasady wyrażonej w art. 8 ust. 1 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, wyrażającej się w związku pomiędzy wartością przyznanego świadczenia, a łącznie rozpatrywaną, sytuacją życiową, rodzinną i materialną osoby uprawnionej. Im sytuacja osoby uprawnionej jest gorsza, tym wyższe przysługuje jej świadczenie.

Reasumując, rodzaj informacji świadczących o sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej do korzystania ze świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz sposoby ich pozyskiwania, nie zostały przez ustawodawcę uregulowane. Tego rodzaju informacji może być bardzo wiele i z tego względu pracodawca tworząc listę okoliczności, które chciałby uwzględnić rozdysponowując środki z funduszu świadczeń socjalnych zawsze może liczyć się z zarzutem, że jest ona niewyczerpująca. Z drugiej zaś strony, pomimo iż pracodawca nie narusza w ten sposób dóbr osobistych pracownika (tak w wyroku Sądu Najwyższego z 8 maja 2002 roku, w sprawie I PKN. 267/01), wielu z nich nie chce jednak składać oświadczeń, powołując się na ustawę z 29 sierpnia 1997 roku o ochronie danych osobowych.

W niniejszej sprawie płatnik składek dokonując podziału świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych uwzględnił średni dochód uprawnionych, z poprzedzających wypłatę tego świadczenia trzech miesięcy. Świadczenie zostało zatem wyraźnie zróżnicowane. W ocenie Sądu Apelacyjnego kryterium dochodu stanowi miarodajny i skonkretyzowany element wskazujący na sytuację osoby uprawnionej.

Tym samym zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego – § 2 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 18 grudnia 1998 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w zw. z art. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 1 i 2 ustawy z 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych - podniesiony przez organ rentowy nie zasługiwał uwzględnieniu.

Na koniec powyższych rozważań Sąd II instancji za zasadne uznał powołanie fragmentu uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z 27 stycznia 2012 roku, w sprawie II UK. 238/11, w którym wskazano, że pracodawca nie może dowolnie – poza regulaminem – przyznawać nowych świadczeń socjalnych. Świadczenie takie byłoby świadczeniem socjalnym, zwolnionym z obowiązku odprowadzania od niego składki na ubezpieczenia społeczne, gdyby pracodawca zmienił regulamin, włączając do jego katalogu wymienione świadczenie, a następnie rozdzielając to świadczenie pracownikom, zróżnicował jego wysokość stosując kryterium sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej pracownika.

W odwołującym się szpitalu w spornym okresie obowiązywał regulamin zakładowego funduszu świadczeń socjalnych, uwzględniający wyrażoną w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 4 marca 1994 roku o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych podstawową zasadę wykorzystywania środków funduszu, zgodnie z którą przyznawanie ulgowych usług i świadczeń oraz wysokość dopłat z funduszu uzależnia się od sytuacji życiowej, rodzinnej i materialnej osoby uprawnionej

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych uznał, że złożona przez organ rentowy apelacja jest bezzasadna oraz na podstawie art.385 k.p.c., orzekł o jej oddaleniu.

Orzeczenie o kosztach zawarte w punkcie 2 wyroku znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r.) w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

SSA Marek Borkiewicz SSA Dorota Goss-Kokot SSA Katarzyna Wołoszczak